

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theologia Moralis Universa, Complectens Omnia Morum
Præcepta, Et Principia Decisionis Omnium Conscientiæ
Casuum, Suis Quæque Momentis Stabilita**

Ad usum Parochorum, & Confessariorum

Continens Tractatus de Conscientia, de Legibus, de Peccatis, de Virtutibus
Theologicis, de Religione, & Beneficiis. Adjunctis in hac editione
Propositionibus ad hanc usque proscriptis

Antoine, Paul-Gabriel

Ingolstadii, 1734

VD18 90392140

Cap. I. De Natura & necessitate Fidei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40986

immediato saltem primario, & aliquam ejus perfectionem pro formalis, seu motivo saltem principali. Tres sunt, nempe Fides, Spes, & Charitas. De Virtutibus Moralibus suo loco.

Not. 2. Virtutum actus alii sunt eliciti, alii imperati. Actus elicitus alicujus virtutis est, qui ab illa immediate procedit. Imperatus est actus pertinens ad unam virtutem, sed qui ex motu, ac imperio alterius virtutis fit, & ab ea, assumitur tanquam medium ad proprium finem assequendum.

PARS PRIMA. CAPUT I.

De natura & necessitate Fidei.

Q. 1. Uid est fides?

Resp. **Q** Fides actualis est assensus supernaturalis, & firmissimus, datum rebus à Deo revelatis propter Dei revelantis auctoritatem, seu veracitatem. Hinc objectum ejus materiale sunt res omnes, à Deo revelatae. Formale vero est auctoritas Dei revelantis, per quam summè repugnat Deum falli, & fallere; nam summa Dei auctoritas in revelando, quæ idem est, ac veracitas, & complexum tum ex sapientia infinita, quâ Deus perfectissimè novit omnia ut sunt, nec potest errare: tum

DE VIRTUTIBUS THEOLOGICIS. 351

tum ex bonitate infinita, quâ vult revelare res, ut illas cognoscit, nec potest fallere. Quare Fides divina excludit omnem dubitationem, & formidinem, saltem voluntariam. Fides habitualis est habitus per se infusus elicitivus actuum Fidei cum auxilio gratiæ.

Not. Innoc. XI. damnavit hanc propos. *Assensus Fidei supernaturalis, & utilis ad salutem stat cum notitia solum probabili revelationis; imo cum formidine, quâ quis formidat, ne non sit locutus Deus.*

Q. 2. An, & qualis actus Fidei est necessarius necessitate medii?

Not. I. Illud est necessarium necessitate medii ad salutem, sine quo salus obtineri nequit, etiamsi illius omissio sit inculpabilis. Illud est necessarium necessitate præcepti, quod est præceptum, & sine quo proinde salus obtineri nequit, si culpabiliter omittatur, saltem nisi hæc omissio per pœnitentiam remittatur. Si tamen sit necessarium haec sola necessitate, ejus omissio inculpabilis non impedit salutem. Porro quidquid necessarium est necessitate medii, est etiam necessarium necessitate præcepti, si sit in nostra potestate: nam eodem præcepto, quo tenemur procurare nostram salutem, tenemur etiam nobis comparare media ad salutem necessaria. Certum est

au-

autem, habitus Fidei, Spei, & Charitatis esse omnibus, etiam infantibus, necessarios necessitate medii, ex Triden. sess. 6. cap. 7. nam nemo unquam justificatur sine infusione habituum Fidei, Spei, & Charitatis. Sed nullus actus virtutis est infantibus necessarius ad salutem, cum nullius sint capaces, & tamen salvare possint.

Not. 2. Aliquid credi potest, vel expressè, hoc est, distinctè, & secundum se, ac proprium conceptum; vel implicitè, id est, non distinctè, nec secundum se, sed confusè, & in alio, in quo continetur; ut cum creditur, quidquid Ecclesia credit, tunc creduntur implicitè omnia dogmata Fidei.

Resp. I. Omnibus adultis est necessarium necessitate medii credere explicitè actu supernaturali Deum existere, providere saluti hominum, & justos remunerari vita æternâ, Constat ex Heb. 11. *Sine fide impossibile est placere Deo.* Credere enim oportet accedentem ad Deum quia est, & inquirentibus se remunerator sit. Nam Deus non vult salvare adultos sine propria eorum cooperatione, quæ non potest sine tali fide salutem procurare. Hinc Innoc. XI. damnavit hanc propos. *Non nisi fides unius Dei necessaria videtur necessitate medii, non autem explicita remuneratoris.*

Resp. II. Nunc ab Evangelii promulgatione omnibus adultis necessaria est necessitate medii fides explicita Incarnationis quoad

DE VIRTUTIBUS THEOLOGICIS. 353

quoad Divinitatem, Humanitatem, Passionem, Mortem, & Resurrectionem Christi Salvatoris nostri,

Prob. 1. Ex Joan. 17. *Hec est vita æternæ (id est, via assequendæ vitæ æternæ) ut cognoscant te solum Deum verum, & quem misisti Iesum Christum, & ad Galat. 2. non justificatur homo ex operibus legis, nisi per fidem Iesu Christi. Et nos in Christo Iesu credimus, ut justificemur ex fide Christi.* ubi Apostolus agit de fide in Iesum Christum, qualem habebat, ac prædicabat, & docentur fideles. At talis fides est fides explicita Christi ut veri Dei, & hominis pro salute hominum mortui, &c. Deinde Fides Christi in sensu proprio id significat; & per fidem Christi plus intelligitur, quam per fidem Dei ut remuneratoris, & saluti humanæ providentis, quæ est fides implicita Christi. Idem docent Patres.

2. Ex Trid. sess. 6. c. 6. ubi exponens ea, quæ ad justificationem credi debent, ait: *Liberè moventur in Deum, credentes vera esse, quæ divinitus revelata, & promissa sunt, atque illud imprimis, à Deo justificari impium per gratiam ejus, per Redemtionem, quæ est in Christo Iesu.*

3. Ex S. Aug. l. de Correp. & Grat. c. 7. *A damnatione se non liberabunt, qui diceret poterunt se non audivisse Evangelium Christi. & infra. quicunque ab illa damnatione.*

Tom. I.

Z

353

natione ista divinae gratiae largitate discreti sunt, non est dubium, quod & procuratur eis audiendum Evangelium, & cum audiunt. credunt &c.

4. Quia homines debent nosse viam salutis pro ratione statu, in quo versantur: at Christus est via salutis nostrae, ut ipse testatur. Joan. 14. *Ego sum via, veritas, & vita.* Et vero non est verisimile Deum voluisse fidem explicitam Christi pro ejus gloria, & salute nostra mortui, & authoris salutis nostrae, & jam ubique publice prædicati, non esse magis necessariam, quam sit cognitio aliarum rerum, a quibus non ita pendet salus nostra; præsertim cum hoc ad honorem Christi conducat.

Resp. III. Nunc etiam sic necessaria est fides explicita Ss Trinitatis. Quia 1. Fides Ss. Trinitatis est objectum Fidei nostrae primarium, & fundamentum salutis nostrae: & ideo Baptismus, qui est Sacramentum Fidei, necessario conferri debet in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, ex Mat. 28. *Docete omnes gentes Baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.* At quod est salutis fundamentum, id certe secundum se, & explicitè requiritur. 2. Fides explicita Incarnationis non potest esse sine fide explicita Trinitatis; nam (ut ait S. Thom. 2. 2. q. 2. a. 8.) *In Mysterio Incarnationis hoc continetur, quod Filius Dei carnem assumperit,*

rit, quod per gratiam Spiritus Sancti mun-
dum renovaverit, & quod de Spiritu San-
cto conceptus fuerit. 3. Ex Symbolo Atha-
nasii ab Ecclesia usu recepto, & approbato,
ibi: *Fides Catholica hac est, ut unum De-
um in Trinitate, & Trinitatem in unita-
te veneremur, &c...* Sed necessarium est
ad aeternam salutem, ut *Incarnationem*
quoque Domini nostri Iesu Christi fideliter
credat, &c... Hac est fides Catholica,
quam nisi quisque fideliter, firmiterque cre-
derit, salvus esse non poterit.

Resp. IV. Necesse est necessitate medii,
ut adulti credant generatim vera esse om-
nia, quæ à Deo revelata, & promissa sunt,
quæque per Ecclesiam credenda proposuit;
ideoque credant implicitè omnia Fidei
dogmata. Ex Trid. sess. 6. cap. 6. supra
cit. Et verò auctoritas Dei revelantis exi-
git, ut saltem sic generatim credantur om-
nia, quæ ipse revelavit.

Q. 3. An, & quarum rerum fides expli-
cita præcepta sit?

Resp. I. Extat præceptum speciale Fidei.
Constat 1. ex Marc. 1. *Credite Evangelio,*
& cap. ult. *Prædicate Evangelium...* qui
non crediderit, condemnabitur. 2. Quia
Innoc. XI. damnavit hanc propos. *Fides*
non censetur cadere sub præceptum specia-
le, & secundum se. Hoc præceptum obli-
Z 2 zat

gat tum ad credendum, & confiten-
dum, tum ad discendum, quæ cre-
denda sunt. Prohibetque omnem infi-
delitatem internam, ac externam, & igno-
rantiam credendorum.

Resp. II. Ex communi, Omnes adulti
tenantur sub mortali ob materiæ gravita-
tem, credere explicitè, ideoque scire, & ad-
discere. 1. Mysteria Trinitatis, & Incar-
nationis; nam omnia, quæ sunt necessaria
necessitate medii, sunt etiam adultis ne-
cessaria necessitate præcepti, si sint in eo-
rum potestate; quia quisque tenerur om-
nia media ad salutem necessaria assumere,
cùm ex lege divina, & charitate sui tenca-
tur salutem suam procurare.

2. Omnes Articulos Symboli, saltem
quoad substantiam, & sensum, ita ut de sin-
gulis interrogati scient respondere. Con-
stat tum ex Marc. ult. cit. tum ex Cano-
nibus 58. 59. 105. dist. 4. de Consecr. &
Catechismo Romano: tum ex praxi per-
petua Ecclesiæ, quæ semper Symboli noti-
tiam à fidelibus exegit, nec ullum adultum
sine illa ad Baptismum admisit: tum quia
præceptum Fidei obligat per se ad præci-
pua saltem Fidei Christianæ capita, seu ar-
ticulos cognoscendum, & credendum; id-
que exigit status, ac professio hominis Chri-
stiani, qui debet scire Mysteria, & Doctri-
nam Christi, saltem quoad substantialia
capita, quæ ut omnibus cognoscenda, &

cre.

credenda Apostoli divino instinctu disposerunt.

3. Sacra menta, saltem ea, quæ debent, aut volunt suscipere, corum efficaciam, & dispositiones necessarias ad ea debitè, & utiliter recipienda: nam sine tali cognitione non possunt illa religiosè, ac dignè suscire. Item Sacrificium Missæ; nam tenentur ei reverenter, ac devotè interesse.

4. Tenentur scire omnia Dei, & Ecclesiæ præcepta, & omnes obligationes ad suum statum, munus, ac officium pertinentes: nam singula præcepta obligant ad sui cognitionem, cùm sine ea observari nequeant: præcipiens enim finem præcipit simul media ad illum necessaria. Imò, ut notat De Lugo, cognitio, & fides mandatorum Dei necessaria est non solùm ex præcepto aliarum virtutum, sed etiam ex ipsa virtute Fidei, quatenus sunt veritates à Deo revelatæ, ut ab omnibus credantur, & in proxim reducantur: nam quando Deus aliquid universaliter præcipit, atque proponebit, & revelat, ut à subditis omnibus observetur, ipsa virtus Fidei obligat ad credendum, positivè præceptum, & ad audiendum & cognoscendum illud. Neque hæc possunt sine gravi irreverentia contra auctoritatem divinam omitti.

5. Orationem Dominicam: nam datur præceptum orandi. Et hæc oratio præscripta est à Christo Mat. 6. sic orabitis,

Ecclesia dicit in Missa : *Præceptis salutari bus moniti... audemus dicere , Paternoster, &c. Continetque omnia à Deo petenda. Ex præcepto autem Ecclesiæ , & consuetudine vim legis habente tenentur omnes scire memoriter Symbolum Apostolorum , Decalogum , Orationem Domini-
cam , & quidem linguâ, quam intelligent, atque etiam modum formandæ Crucis. Debent autem horum omnium sensum percipere, cùm debeat ista scire , ut res Fidei credant, & servent præcepta. Idem videtur de Salutatione Angelica ob con-
fuetudinem Ecclesiæ curantis, & exigentis, ut discatur , & usum omnium fidelium, contra quem qui illam addiscere , negli-
geret, ab omnibus meritò reprehendere-
tur.*

Porro hæc omnia tenentur pueri addiscere pro suo captu , cùm primū usum rationis assecuti fuerint : quia tunc debent vitam suam ad finem ultimum dirigere, elicere actus Fidei, Spei, & Charitatis, servare mandata, &c. Unde tenentur parentes ea tunc ipsos docere vel per se vel per alios. Hinc peccant mortaliter. 1. Omnes qui ista culpabiliter ignorant , vel discere negligunt 2. Parentes, Domini, & Superiores, qui non curant , ut liberi, & subditi hæc omnia calleant. 3. Parochi, qui oves suas in iis diligenter non erudit, &c.

Not.

Not. Parochi , Confessarii, & Concionatores tenentur eam scientiam rerum Fidei, & præceptorum habere , ut & aliis explicare , & difficultates saltem communes intelligere, ac diluere possint; alioqui non possunt alios rectè instituere , ex Malach. 2. *Labia enim Sacerdotis custodient scientiam, & legem requirent ex ore ejus, quia Angelus Domini exercituum est.* Episcopi verò longè ampliorem & perfectiorem cognitionem habere debent, cùm ex officio teneantur fidem explicare, tueri, & fallacias hæreticorum dissolvere. ex cap. I. ad Tit. & I. Tim. 3. *Oportet Episcopum esse Doctorem.*

Q. 4. *Quandonam præceptum Fidei interne obligat?*

Not. Præceptum aliud est affirmativum, aliud negativum ; affirmativum est, quod aliquem actum positivum præcipit primariò, & ratione sui; obligatque semper, sed non pro omni tempore. *Præcepta affirmativa.* (inquit S.Th. 2. 2.q.3. a. 2.) non obligant ad semper, nisi si semper obligent. Obligant autem pro loco, & tempore secundum alias circumstantias debitas ... Præceptum negativum est illud, quod vetat aliquem actum, obligatque semper, & pro omni tempore. In quolibet autem præcepto, affirmativo divino, quo præcipitur

Z 4

actus

actus virtutis, includitur præceptum negativum, quo prohibetur peccatum oppositum: nam ex affirmatione alicujus recte infertur negatio contrarii illius.

Resp. I. Duplex est Fidei divinæ præceptum, aliud affirmativum, quod nos obligat ad credendum certo tempore explicitè certas veritates revelatas, implicitè vero cæteras omnes, & ad ediscendas res Fidei. Aliud negativum, quod obligat ad nunquam dissentientium ulli rei à Deo revelatae, nec de ulla dubitandum: nam dissentire uni veritati vel minimæ, sufficienter propositæ, ut à Deo revelatae, aut de illa deliberate dubitare, est gravissima injuria in Deum, quasi in aliqua re falli, aut fallere possit, & ejus testimonium non sit in omnibus etiam minimis infallibile.

Resp. II. Præceptum Fidei obligat per se ad eliciendum actum Fidci. 1. Initio usus rationis, ubi res credendæ sufficienter propositæ sunt ut à Deo revelatae. Tunc enim assensus omitti aut suspendi nequit sine injuria gravi auctoritatis divinæ: Hoc ipso enim quod Deus revelavit aliqua, ut à nobis credantur, & talis revelatio nobis sufficienter proposita est, ita ut eam prudenter negare, aut de ea dubitare nequeamus; reverentia debita divinitate veritati, quam cultu intellectuali supremo colere debemus, exigit, ut rebus revelatis firmissimum assensum statim præbeamus,

mus, quem tunc sine gravi irreverentia negare, vel omittere non possumus. Præterea tenentur adulti, ubi primùm possunt, debitum mentis obsequium Deo præstare, se, & omnia sua in Deum ut finem ultimum dirigere: ad quod necessaria est fides actualis. Idem dic de infidelibus adultis, ubi primùm fides Catholica sufficienter eis proposita est.

2. In quolibet probabili mortis periculo: quia tunc maximè urget obligatio tendendi in Deum, cùmque colendi per actus præcipuos virtutum. Deus autem, (ut docet S. August.) Fide, Spe, & Charitate maximè colitur. Præterea justus sicut vivere, sic mori debet ex fide.

3. Sæpe in vita: nam præceptum tam gravis momenti non pro aliquibus vicibus solùm, sed pro plurimis à Deo sanctum est; cùm actibus Fidei Deus maximè colatur, & vita justi per illos alatur, ac conservetur, juxta illud ad Gal. 3. *Justus ex fide vivit.* Hinc Innoc. XI. damnavit has propos. 17ā. *Satis est actum Fidei semel in vita elicere.* 65ā. *Sufficit ista Mysteria (Trinitatis, & Incarnationis) semel credidisse.*

4. Cùm gravis tentatio contra fidem ingruit, quæ superari non posse videatur, nisi per contrarium actum Fidei: nam cùm hoc præceptum Fidei prohibeat omnem dissensum, ac dubitationem circa veritates

revelatas, præcipit etiam media necessaria ad hæc vitanda.

5. Quando facienda est Professio Fidei exterior: nam sine actu interno non esset vera professio Fidei, sed illius simulatione.

6. Quoties quis in hæresim, vel dubitationem voluntariam lapsus est: quia actus Fidei explicitus, ac formalis, necessarius est ad justificationem in adulto, qui Fidei habitu caret; & quia injuria primæ veritati illata resarcienda est.

Obligat autem per accidens, seu ratione alterius præcepti, ad quod servandum necessarium est actus Fidei. 1. Quando urget gravis tentatio contra aliam virtutem, quæ sine actu Fidei vinci posse non videtur: nam quisque tenetur assumere medium necessarium ad vitandum peccatum.

2. Quoties ex præcepto eliciendus est actus aliarum virtutum, puta Spei, Charitatis, Religionis, Pœnitentiæ, &c. Nam actus virtutum supernaturales necessariò presupponunt actum Fidei saltem implicitum, seu imperceptibilem. 3. Actus Fidei requiritur ad justificationem peccatoris adulti.

CAPUT II.

De actu externo, seu Confessione Fidei.

Q. I. **A**N extat præceptum confitendi exterius fidem suo tempore?

Resp.